

У паўнаце вечнага Божлага плана збаўлення, які ахоплівае ўсіх людзей, асаблівае месца займае Марыя як Маці Хрыста, з якім Айцец спрадвёку звязаў справу збаўлення. У таямніцы Хрыста Яна прысутнічае “яшчэ да стварэння свету” як Тая, якую Айцец абраў у якасці Маці свайму Сыну ва Уцелаўленні. Марыя – “поўная ласкі” – першая сярод пакорных і ўбогіх Пана, якія з даверам чакаюць і атрымліваюць ад Яго збаўленне. Яе абранне і месца ў таямніцы Хрыста цалкам унікальнае і непаўторнае. Даючы ў парадку зямнога нараджэння жыццё Езусу, Божаму Сыну, як Маці Яна атрымлівае годнасць Божлага мацярынства (параўн. св. Ян Павел II, “Redemptoris Mater” 7–10). † Як Маці Хрыста Марыя асаблівым чынам звязана з Касцёлам, “які Пан устанавіў як сваё цела” (II Ватыканскі Сабор, “Lumen Gentium” 52). Бо Езус Хрыстус сваёй адкупленчай смерцю перамагае зло граху і смерці ля самага караня. Звяртаючыся да Маці з вышыні крыжа, Ён гаворыць: “Жанчына, вось сын твой” (Ян 19, 26). Гэтыя словы сведчаць аб тым, што мацярынства Багародзіцы знаходзіць свой “новы” працяг у Касцёле і праз Касцёл, быццам бы сімвалічна прысутны і прадстаўлены ў вобразе апостала Яна. Згодна з вечным планам Провіду, Божое мацярынства Марыі павінна быць удзелена Касцёлу і з’яўляецца адлюстраваннем ды працягам Яе мацярынства адносна Божлага Сына (параўн. св. Ян Павел II, “Redemptoris Mater” 5, 24).

“Хрыстос, паміраючы на крыжы, прызнаў Маці і любімага вучня, які стаяў побач з Ёй, за пачаткі новай сям’і, якую Ён заснаваў у свеце, зародак Касцёла і новага чалавецтва” (Бенедыкт XVI, гамілія, прамоўленая ў Эфесе, 29 лістапада 2006 г.). Традыцыя называе Марыю “новай Евай” і сапраўднай “Маці жывых”. Яна стала нашай Маці ў парадку ласкі. “Мацярынства Марыі ў эканоміі ласкі працягваецца няспынна, пачынаючы ад акту згоды, якую пры звеставанні Яна верна выказала і якую без вагання захавала пад крыжам, да вечнага здзяйснення збаўлення ўсіх выбраных. Узятая ў неба, Яна не спыніла гэтае збаўчае дзеянне, але праз сваё разнастайнае заступніцтва стала выпрошвае нам дары вечнага збаўлення” (II Ватыканскі Сабор, “Lumen Gentium” 62).

Маці займае асаблівае месца ў жыцці кожнага чалавека. Даючы жанчыне дар

мацярынства, Бог забяспечыў ёй усё неабходнае для гэтай ролі як у фізічным, так і ў духоўным плане. Яна тая, хто ў любові носіць дзіця ў сваім улонні, нараджае яго ў пакутах і клапатліва выхоўвае, пакуль яно не вырасце да самастойнасці.

Яна вучыць яго маліцца, паважаць жыццё, навучае сэнсу жыцця і існаванню ў гэтым свеце, рэлігійным практыкам, малітве да Бога. Маці заўсёды абараняе дзіця. Гэтая абарона таксама заключаецца ў закліку быць пільным: асцерагацца махлярства і падману злога. Маці – пастаянны арыенцір для свайго дзіцяці не толькі ў часе ўзрастання, але і ў маладосці, і ў дарослым узросце. Яна часта з’яўляецца ўзорам паводзін, і неаднойчы, нават несвядома, дзіця пераймае яе жыццёвыя погляды. Яна з’яўляецца той асобай, да якой чалавек пастаянна вяртаецца ў сваіх думках, словах і ўчынках, асабліва ў цяжкіх жыццёвых сітуацыях і асабліва ў гадзіну сваёй смерці.

Клопат пра жыццё і развіццё чалавека – гэта асноўнае пакліканне жанчыны. Як “поўная ласкі” Марыя выконвае гэтае пакліканне ў духоўным мацярынстве. Паколькі Багародзіца цалкам жыла верай, мы называем Яе “Маці вернікаў”. Св. Ансельм сказаў, што “Марыя, з таго моманту, як прамовіла «fiat», пачала насіць усіх нас у сваім улонні”. І Яна пакутавала разам са сваім Сынам, калі “з боку Хрыста, які спачыў на крыжы, нарадзіўся цудоўны сакрамант усяго Касцёла” (II Ватыканскі Сабор, “Sacrosanctum concilium” 5). Бласлаўлёная між жанчынамі дае прыклад веры ў паслухмянасці Божаму слову, Яна з’яўляецца ўзорам Касцёла, які трывае ў малітве, знакам суцяшэння і непахіснай надзеі. Мацярынства Марыі выяўляецца ў клопаце пра людзей у іх патрэбах і нястачах. Дзякуючы Яе заступніцтву мы маем лягчэйшы доступ да крыніцы ласкаў, якія выплываюць са збаўчай мукі, смерці і ўваскрасення Яе Сына, Езуса Хрыста. Найсвяцейшая Панна ведае нашы патрэбы і ахвотна прыходзіць на дапамогу тым, хто аддаецца Яе абароне, і ніколі не пакідае тых, хто даверыўся Яе мацярынскай апецы. Да Марыі як Маці мы кожны дзень звяртаемся ў сваіх малітвах: “Маліся за нас, грэшных, цяпер і ў хвіліну нашай смерці”.

“Вось Маці твая” (Ян 19, 27a), – сказаў Збаўца, паміраючы на крыжы, свайму любімаму вучню.

Гэта Яго заповіт, накіраваны праз час і прастору кожнаму, хто адказаў верай на заклік Яго любові. Езус дае нам сваю Маці. Гэта вялікі дар і заданне. З нашага боку патрэбны акт прыняцця Яе, як гэта зрабіў св. Ян: “І з гэтага часу вучань узяў Яе да сябе” (Ян 19, 27b). Гэта запрашэнне ўступіць у блізкія, даверлівыя і поўныя любові адносіны з Марыяй як Маці. Зямная маці – самы блізкі чалавек у жыцці чалавека. З Нябеснай жа мы можам увайсці ў яшчэ больш цесныя адносіны.

Бо калі бярэм Яе да сябе, калі маем Яе побач у сваім жыцці, вучымся ад Яе верыць, любіць і цярпець – проста вучымся ад Яе выконваць Божую волю. А Яна, у сваю чаргу, тады з’яўляецца нашай Заступніцай, Пасрэдніцай і Суцяшальніцай. Таму давайце усклікнем разам са св. Янам Паўлам II “Totus Tuus”, я ўвесь Твой, Марыя, мая Маці.